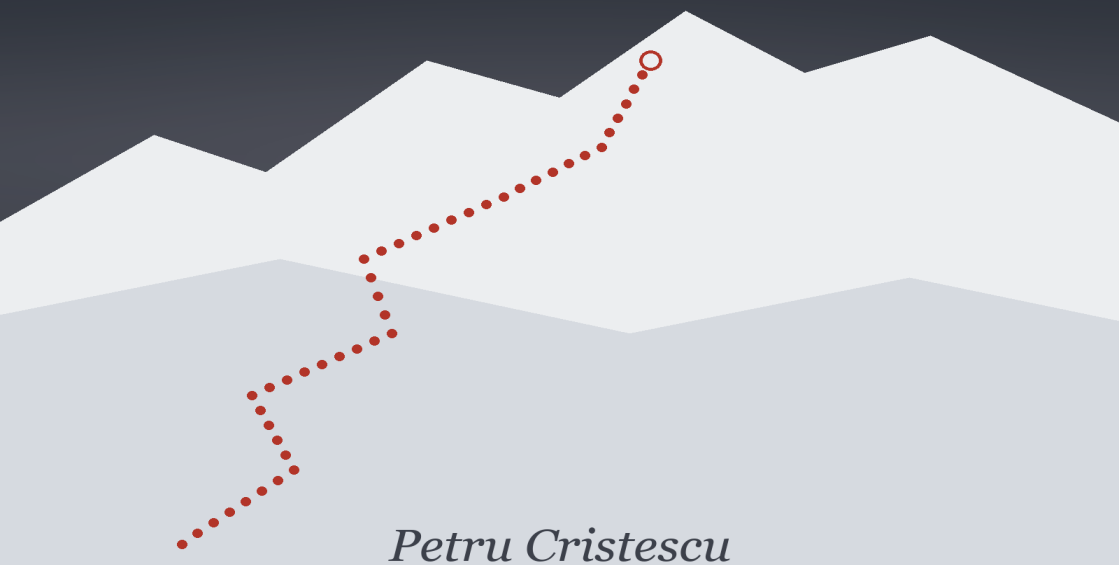
URMA

Distanță: — Urcare: — Durată: —

Petru Cristescu

Urma

O povestire

Petru Cristescu

Cuprins

I. Un miros matur 4

II. Variantă 13

III. Prima zăpadă 24

I. Un miros matur

Distanță: 31,42 km · Diferență de nivel: 1.288 m · Durată: —

Stătea tolănit și se uita în gol. Soarele bătea puternic. Văpaia și vântul făceau pădurea să se miște într-un fel de dans absurd. Nu știa dacă vederea îi joacă feste dar la limita de demarcație dintre cer și pământ totul se mișca într-un fel de curgere lină, lăptoasă. Valea ce cresta învăluirea mare de copaci din față îl aduce pentru puțin timp la realitate. Pentru minute bune contempla și mintea i se golește de conținut și parcă așteaptă să primească ceva de undeva.

*

Mă uit în gol la tastatură. Încerc să-mi adun gândurile. Tastatura e din lumină. Când ridic mâinile deasupra mesei din bucătărie, Trace mi-o desenează, cu taste care nu se apasă, pentru că așa am cerut. Nimeni nu mai scrie cu tastatura de vreo doisprezece ani. Eu încă îmi țin mâinile așa, puțin ridicate, ca un om care așteaptă să-i aducă cineva un pian.

Paragraful de mai sus l-am găsit în ciorne. Nu-mi amintesc să-l fi scris. Nu așa scriu eu. Nu zic niciodată „el” despre mine, n-am răbdare. Trace zice că fișierul a fost creat din contul meu, cu vocea mea, la 05:12. La 05:12 dormeam. Cred că dormeam. L-am lăsat acolo pentru că nu e rău.

Toată lumea din Orvel are Trace acum. Nimeni nu mai zice că-l folosește. Zici că ai fost la munte, cum nu zicea nimeni pe vremuri că

foloseşte curentul. Mergi, el ţine minte. Pedalezi, ţine minte. Seara îi vorbeşti şi el face din ziua ta o tură pe care o poate parcurge oricine. Ţi-o deschide în sufragerie, cu tine translucid mergând înainte, cu vocea ta, cu mirosul. Postările nu se mai citesc. Se parcurg. Eu tot scriu ceva sub ele, din obişnuinţă. Singurul lucru pe care l-am cerut a fost să-mi lase greşelile. Scrie mai curat decât mine şi nu mi-a plăcut cât de curat. „Aşa o să ştie lumea că eşti tu", mi-a zis Trace în prima zi, cu faţa pe care o foloseşte pentru clienţii noi, chipul unei fete tinere plutind deasupra mesei, şi a zâmbit. Genul de zâmbet din reclame. Acum chiar contează. Lângă unele postări apare un semn mic, discret: *scris de un om*. Greşelile sunt cea mai bună dovadă. Nimic altceva nu mai e.

Deasupra frigiderului, acolo unde ţineam pe vremuri facturile sub magneţi, se aprinde în aer un rând de lumină de fiecare dată când mă uit într-acolo din obişnuinţă. *Plan de Continuitate. Se reînnoieşte la 1 decembrie.* Lângă el, o vedere de la mare, care se mişcă puţin: valurile vin şi pleacă. Nimeni n-a mai trimis o vedere de hârtie de ani buni. Plătesc. Toată lumea plăteşte. E mai ieftin decât curentul.

Orvelul e plat. N-am un munte în spatele casei. Ce am e Velebrunul, la vreo două ore spre sud-est, dacă te lasă drumul. Drumul nu te lasă niciodată.

*

Ivo m-a sunat joi. E mai tânăr decât mine cu vreo douăzeci de ani. El ar zice douăzeci şi doi. A început să vină cu mine pe vremea când încă trebuia să-i explic ce e un drum forestier şi de ce nu te încrezi în cele care o iau întâi la vale. Acum el îmi explică mie. Aşa e normal.

Tot mai greu cu partenerii de tură în ultimii ani. Cei mai mulţi dintre cei cu care mergeam şi-au vândut bicicletele, sau genunchii. Ivo e ce a rămas, şi îi sunt recunoscător, şi nu-i spun.

Vineri seara am recitit.

Asta fac înainte de o tură, îmi recitesc postările despre locul respectiv. Nu pentru traseu, traseul Trace îl știe mai bine ca mine. Pentru voce. Ca să-mi amintesc cum am fost acolo data trecută, de ce mi-a fost frică, ce mi-am promis. Am o postare despre Velebrun de acum douăzeci de ani, din prima vară când am urcat spre Kalmen, când m-am rătăcit de două ori într-o singură după-amiază și am scris despre asta cu un fel de mândrie. Pe la mijloc e o propoziție: *Am eu câteodată un talen să mă încurc în drumuri.*

Talen. Fără t. Țin minte t-ul ăla lipsă. Țin minte cum a râs Ivo de el, ani mai târziu, când a citit postările vechi ca să vadă cu ce fel de om intră în pădure. Și eu i-am zis că-l las, e mai cinstit așa. Un om cu un talen să se încurce în drumuri e mai credibil decât unul cu talent.

Acum scrie *talent*. Semnul mic de lângă postare, *scris de un om*, era tot acolo.

Am recitit toată postarea, încet, cu degetul pe sticlă ca un copil. *Weeked* e acum *weekend*. Virgula pe care o uitam mereu după *oricum* e acolo. *Imedat* și-a primit i-ul. Totul foarte curat. Ca o cameră după ce a făcut altcineva ordine în ea, și nu-ți mai găsești lucrurile, și nu te poți plânge, pentru că totul e unde trebuie.

„Nu s-au făcut modificări în arhiva ta", a zis Trace.

Am cerut istoricul versiunilor. O singură versiune. Creată la data postării, nemodificată niciodată. De parcă t-ul ar fi fost acolo dintotdeauna și eu sunt cel care ține minte greșit.

Poate că așa e. Memoria n-a fost niciodată punctul meu forte, am scris și asta pe undeva. Dar țin minte cum râdea Ivo.

Poți să lași bilețele pe propriile ture. Le prinzi în aer lângă propoziție, mici pătrate galbene care plutesc deasupra mesei și pe care le vezi doar tu. Nu le folosisem niciodată. Lângă *talent* am pus: *era talen. fără t. știu sigur*. Apoi m-am culcat.

Dimineața, sub notița mea, mai era una.

N-a fost niciodată fără t.

Același galben. Același font, cel pe care Trace îl dă la toată lumea. Creată la 05:12.

Mi-am băut cafeaua în picioare. N-am scris nimic înapoi. Ivo era deja jos.

*

Drumul pe cheile Velebrunului e în lucru. Era în lucru și în 2026, când am scris prima dată despre el. Acum lucrează roboții la el, toată noaptea, cu lumini. E tot în lucru. Sunt lucruri pe care te poți baza. Mașinii nu-i place. La primul pietriș se oprește și ne roagă, foarte politicos, să preluăm. Preia Ivo. E din generația care găsește condusul ceva exotic, ca navigația cu velă.

Cei doisprezece kilometri neasfaltați îi facem destul de repede oricum. Jos bicicletele de pe suport. Aerul încă rece în umbra pereților, calcarul urcând gri și apoi alb, și copaci crescând din el pieziș, încăpățânați, de parcă ar fi făcut un pariu.

Nu ne-am grăbit deloc. Era și greu cu frăguțele pe marginea drumului. Ne-am oprit des să le savurăm. Chiar dacă era cald se simțea răcoarea aia fainâ care vine din fundul văilor umbrite cu ape repezi.

Mirosul post-florar și pre-canicular de sfârșit de iunie se simte bine. E un miros matur. Dispar zecile de mirosuri amestecate din tot atâtea flori de început de iunie. Rămâne un fel de amintire articulată, încordată parcă.

Spun asta cu voce tare, pentru postare. În ureche, foarte încet, Trace îmi spune că am mai zis-o. Iunie 2026, alt drum, aceeași propoziție. E gândit ca o amabilitate. Multe lucruri în 2046 sunt gândite ca o amabilitate.

Ivo trage aer în piept și zice: „Miroase ca în postarea ta.” Nu știu dacă e un compliment.

*

Dăm de o intersecţie şi ne amintim că aici am lăsat maşina în urmă cu vreo treizeci de ani.

„Douăzeci şi nouă de ani, unsprezece luni şi patru zile”, zice casca.

Nu l-am întrebat. E foarte greu acum să zici *vreo* şi să laşi aşa. Vine mereu ceva şi îţi termină propoziţia. Scriam *vreo* peste tot. Vreo 24 de kilometri. Vreo 1400 de metri. Vreo cinci ore. Nu ştiam exact şi nu voiam să ştiu. În *vreo* ţineam partea din zi care era doar a mea.

Atunci am luat-o pe nemarcate prin pădure. Acum am continuat spre stânga.

Drumul a tot urcat până pe la 1300 de metri altitudine. Prima parte e umbrită pentru că trece printr-o pădure bătrână, genul de fagi care te fac să cobori vocea fără să hotărăşti asta. Ivo e în faţă şi nu-l strig, doar mă uit la spatele lui cum intră şi iese din lumină. În a doua parte au fost defrişări aşa că e destul de pietros. Nu au rămas suficiente frunze să netezească drumul. Cineva a pus o tăbliţă: *Zonă de regenerare 2041–2071*. Totul se face mai repede acum. Pădurea nu. Încep să socotesc câţi ani o să am şi mă opresc.

Începe să se vadă creasta. Vedem şi o turmă mare de oi (estimam eu vreo 1000) şi vreo câteva petece de zăpadă.

„O mie patruzeci şi şase”, zice casca. „Sunt marcate.”

*

Hotărâm să mergem până în capătul drumului, de unde probabil că ne-am fi întors înapoi dacă nu l-am fi întâlnit pe Bătrânul Amos.

Stă pe o piatră şi meşterește la o curea. Urcase cu oile cu câteva zile înainte să ajungem noi. Şaizeci, şaptezeci de ani, e greu de zis la oamenii care-şi petrec verile aici sus, soarele face lucruri ciudate cu socotelile. Sunt din Dolm, ne spune, de jos din sud, unde câmpia ţine până te saturi de ea.

„Știu”, zice apoi, înainte să apuc eu să zic ceva. „Știai că cei din Dolm urcă cu oile în Hirn. Dar nu te așteptai să ne vezi sub Kalmen.”

Exact asta gândeam. Cuvânt cu cuvânt. Îmi construisem deja propoziția în cap, cum îmi construiesc propozițiile pe traseu pentru postare. Mi-a luat-o din gură înainte să-mi ajungă în gură.

Am râs. Ivo a râs. Bătrânul Amos nu. Se uita la creastă.

Ne spune că putem face buclă pe partea cealaltă, că e o potecă la vale care nu e pe nicio hartă, nici pe cele vechi, nici pe cea din urechea mea. Hotărâm să urcăm sus la tabăra de vară împreună.

Urcarea până la tabăra de vară e scurtă, iar locul unde e poziționată e pur și simplu superb. Margine de pădure cu fagi împrăștiați, de parcă i-a uitat cineva acolo, și creasta la ceva sute de metri. Sub creastă, pajiștile înalte țin la nesfârșit, goale, galben-verzi, împăturite una peste alta ca o pătură pe care n-a întins-o nimeni.

Avem parte de o cafea. A intrat pur și simplu perfect. Încep să regret că nu am adus și un cort cu mine și ceva merinde. Merita rămas peste noapte. Personal sunt pur și simplu vrăjit de poienile astea din Velebrun.

*

Ne întindem la poveşti cu oamenii preţ de vreo oră. Bătrânul Amos povestește despre bunicul lui, care urca cu oile pe jos, trei săptămâni din Dolm. El vine cu camionul, și camionul se conduce singur, și în fiecare zi o dronă aduce sare și ia brânza, care se vinde apoi prin toată regiunea. Oile le mulge o mașină mică, galbenă, care stă lângă țarc ca un câine cuminte. „De muls nu mai vrea nimeni”, zice. „Totul e mai ușor.” Nu zice dacă e bine.

Au trei câini. Un alt motiv pentru care îmi place prin zone izolate e că nu prea sunt câini. Ăștia trei vin spre mine jos și repede prin iarbă, din ăia mari și albi, și fac ce fac mereu, stau nemișcat și mă uit în pământ și încerc să fiu o piatră. Se opresc la un metru. Îmi miros

mâinile. Apoi se culcă lângă mine, toți trei, de parcă m-ar cunoaște de ani de zile.

„Ei nu fac asta”, zice Bătrânul Amos.

Ivo nu s-a atins de cafea. Ivo nu lasă niciodată o cafea.

*

După cafea mă duc și mă întind în iarbă ceva mai departe de ceilalți. Soarele bate puternic. Căldura și un vânt care vine pe bucăți de pe creastă fac pădurea de peste vale să se miște, toată deodată, cum se mișcă o mulțime. La limita dintre cer și pământ totul curge puțin. Lăptos. Îmi spun că e căldura din aer, ca deasupra asfaltului din Orvel în august.

Apoi îmi spun: am citit asta. La masa din bucătărie.

Valea din fața mea mă trage înapoi pentru o clipă, un V tăios în toată moliciunea aia, ca un pliu în hârtie. Apoi îmi dă drumul. Mi se golește capul. E un lucru plăcut, golirea, nu vreau s-o fac mai mare decât a fost. E ca secunda dinainte să înceapă un cântec la radio, când încă nu știi care cântec o să fie. Aștept. Nu știu ce. Ceva, de undeva.

Ivo zice că am stat acolo patruzeci de minute. Pentru mine a fost un minut, poate două.

„Patruzeci și unu de minute și șapte secunde”, zice casca.

*

Ne conduc și ne arată drumul pe partea opusă a muntelui. Probabil greu l-am fi găsit de unii singuri. Bătrânul Amos îmi strânge mâna. Mâna lui e uscată și foarte tare, ca lemnul care a stat la soare. O ține o secundă mai mult decât se ține o mână.

„Scrie-o bine”, zice.

Nu-mi amintesc să-i fi spus că scriu.

Coborârea e tehnică, abruptă pe alocuri, cu destulă piatră. Ajungem jos la drumul principal de unde începem să coborâm spre punctul de unde am început bucla.

*

Acum sunt în bucătărie. E târziu. Nu-mi amintesc la ce oră ne-am întors. Orvelul trebuie să fi fost fierbinte, cu asfaltul încă dând înapoi ziua.

Identific şi varianta de urcare către Kalmen dinspre partea asta şi cu siguranţă mai spre toamnă o să încerc o urcare şi pe aici.

Dacă vreodată apucă să citească ce scriu vreau să le mulţumesc şi aici. Bătrânului Amos. Celor trei câini, care n-ar fi trebuit să se culce.

Ivo n-a trimis pozele. Le trimite mereu în aceeaşi seară.

Salvat în Trace-ul tău. Partajat cu: 1.

Am întrebat cine e unul. Trace zice că nu poate oferi această informaţie în acest moment, şi mă întreabă dacă mă mai poate ajuta cu ceva.

*

Mai era ceva. Nu i-am spus lui Trace.

Am rămas treaz. Voiam să văd cine scrie la 05:12. Am stat la masa din bucătărie cu arhiva deschisă pe postarea cu *talent*, şi cele două bileţele galbene, al meu şi celălalt.

La 23:40 a apărut un cuvânt mic sub tura pe care tocmai o salvasem. *Parcurs*. *Parcurs 23:40*. Nu-l observasem niciodată. Presupun că fusese acolo dintotdeauna. Nu ştiu cine mă parcurge la douăzeci fără un sfert noaptea. Cineva, undeva, a deschis tura mea în casa lui şi a mers o vreme cu mine prin frăguţe. Am stat o vreme cu cuvântul ăla mic şi m-am simţit, nu ştiu cum să zic, însoţit. Ca atunci când mergi noaptea prin pădure şi auzi pe cineva mergând pe partea cealaltă a văii, şi nu-l vezi, şi nici nu e nevoie.

La patru mi-am făcut cafea. La cinci eram foarte treaz, genul ăla de treaz în care frigiderul e zgomotos. Mă uitam la ceasul de pe ecran. 05:09. 05:10. 05:11.

Apoi era 05:13.

M-am gândit la asta în fiecare zi de atunci. Ce nu ştiu sigur e 05:12. Nu mi-l amintesc. Nu zic că nu s-a întâmplat nimic în el. Zic minutul însuşi. Ţin minte 05:11, cifra, frigiderul. Şi apoi 05:13, şi mâna mea pe cană, şi cafeaua rece, mai rece decât face un minut o cafea.

Sub cele două bileţele galbene era un al treilea. Plutea mai sus decât le pun eu, la înălţimea ochilor cuiva care ar sta pe scaunul din faţă. Sunt sigur că nu era acolo la 05:11. Înainte să mă culc scrisesem, sub *N-a fost niciodată fără t*, foarte mic: *La 05:12 dormeam.*

Sub asta:

Nu dormeai.

II. Variantă

Distanță: 88,60 km · Diferență de nivel: — · Durată: —

Notificare: Arhiva ta este explorată în proporție de 94%. Variantele Compuse sunt acum incluse în planul tău, fără costuri suplimentare.

Tura asta trebuia povestită acum trei săptămâni. Sunt în întârziere. Am fost mereu în întârziere, unele postări au ieşit şi la doi ani după tură. Dar de data asta n-am ştiut cum să încep, şi tot nu ştiu, aşa că o să încep cu noroiul.

*

Bazinul Orlach e înconjurat de munţi. N-or fi ei înalţi dar e un teren de joacă uriaş pentru cei pasionaţi de bicicletă.

Voiam să merg cu Ivo. Ivo n-a putut. Răspunsul a apărut în aer înainte să termin de scris. *Weekendul viitor sigur!!* Două semne de exclamare. Ivo n-a folosit niciodată două. Credea că sunt pentru bătrâni. M-am uitat o vreme la mesajul care plutea deasupra mesei, la cele două semne mici, ca la urmele unui animal pe care nu-l recunoşti.

Tot mai greu cu partenerii de tură aşa că am plecat singur.

Perioada în care am mers a fost ploioasă aşa că imediat ce am părăsit satul m-am umplut de noroi. Noroiul de Orlach, galben, care intră în lanţ şi îl face să ţârâie ca un greier. Am lăsat maşina în piaţa din faţa bisericii. E o tăbliţă nouă acolo, emailată, în stil vechi, din

alea pe care le fac pentru turiştii cărora le plac stilurile vechi.

Populaţie: 14. Continuaţi: 37.

Am citit-o de două ori. Am făcut o poză, şi poza a ieşit prea bine, lumina exact unde o voiam, şi am şters-o.

Pe băncile din faţa caselor stăteau bătrâni. Mai mulţi decât paisprezece. Unii pâlpâiau puţin în lumina amiezii, ca imaginea de la un televizor vechi. Unul mi-a făcut cu mâna şi i-am răspuns fără să mă gândesc. Abia după aia am numărat.

Din sat am urcat pe drumul vechi printre livezile de pruni. Nu-i mai culege nimeni. Prunele cad şi putrezesc în iarbă şi tot dealul miroase a o ţuică pe care n-o s-o mai facă nimeni. Primii câini au venit la ultimele case, doi câini de sat obişnuiţi, galbeni, şi m-au lătrat cum trebuie, cu convingere, din spatele gardului. Au alergat de-a lungul gardului până la colţ şi au lătrat la colţ după ce am trecut. Eram atât de fericit că aproape m-am oprit să le mulţumesc.

*

Pe urcare am încercat un joc. Îl descriu pentru că e prostesc şi pentru că cred că e important.

Înainte de fiecare curbă ziceam cu voce tare cât cred că am făcut. Vreo unsprezece kilometri, ziceam. Trace zicea 12,84. Vreo şase sute de metri urcaţi. El zicea 711. Greşeam mereu. Nu mult, dar mereu puţin sub. Ca un om care trăieşte un pic în urma propriei vieţi.

Apoi i-am cerut să tacă.

„Pentru cât timp?”

„Până zic eu.”

Şi a tăcut. Nu tăcerea aia care aşteaptă. Am continuat pe creastă pe un fel de curbă de nivel şi după vreo 7-8 km am atins punctul de care povesteam anul trecut. Sau acum doi ani. Nu ştiam cât am făcut. Nu ştiam cât e ceasul. Îmi recăpătasem *vreo*. Îl ţineam ca pe o piatră

pe care o găseşti în buzunar, caldă de la propriul picior.

E un loc pe creasta aia unde pădurea se deschide şi vezi Fluviul. E foarte departe jos şi nu se mişcă. O linie gri, cu o lumină pe ea ca pe metalul vechi. Pe partea cealaltă, dealuri care sunt ale altei ţări. Am stat acolo de vreo zece ori. De fiecare dată mă gândesc acelaşi lucru, că atunci când zici capătul lumii e un capăt pentru tine. Pentru cei de acolo e rutină.

De acolo, spre vest, se vede umărul de deasupra Mirei. Din Mira ar începe traversarea, cea pe care n-am terminat-o niciodată. De la Mira la Pustin, peste culme, fără drum. Mi-am propus să găsesc o variantă de traversare acum mulţi ani. De trei ori am încercat. O dată vremea, o dată genunchiul, o dată un drum forestier care se termina într-o defrişare atât de proaspătă că buturugile erau încă ude, şi am stat acolo în toată lumina aia fără să am unde să mă duc.

M-am gândit, foarte clar, cum gândeşti o propoziţie: *trebuie să existe o variantă*.

Şi casca, căreia îi spusesem să tacă, a zis: „Pot sugera variante."

Doar atât. Apoi iar tăcere.

*

La întoarcere e o urcare, scurtă, vreo patru kilometri, prin făget tânăr. În ziua aia am ieşit sus cu gust de fier în gură. Am şaizeci şi patru de ani. M-am simţit puternic.

Acasă Trace mi-a arătat timpul. Nu l-am întrebat.

38:12. La fel ca pe 14 septembrie 2026.

La secundă.

Nu-i vorba de a mă compara cu alţii. Mă compar doar cu mine. Cu cel din 2026. Ar trebui să fiu mai lent. Douăzeci de ani. Genunchiul. Inima, pe care mi-o repară ceva noaptea, puţin câte puţin, cum repară roboţii drumul din chei. Tot în lucru. Şi vârsta biologică, pe

care mi-o arată Trace în fiecare dimineaţă, lângă ceas: 51. Nu s-a mai schimbat de ceva vreme. Medicul zice că e un rezultat foarte bun. Ar trebui să fiu măcar câteva minute mai lent, şi mi-ar şi plăcea.

Nu sunt mai lent. Pe urcarea aia sunt exact el.

Nu ştiu care dintre noi ar trebui să-şi facă griji.

Pozele de la Ivo au venit după două zile. Poze foarte bune. Eu pe creastă cu Fluviul în spate. Cei doi câini la gard, în plin lătrat, clari ca un desen. Ivo nu fusese acolo. I-am scris: *de unde le ai?*

Din Trace-ul tău, tu le-ai partajat!! Weekendul viitor sigur!!

*

Notificarea a venit în seara aceea, în aer, deasupra frigiderului, sub rândul cu planul. *Arhiva ta este explorată în proporţie de 94%*. Nu ştiam că o arhivă poate fi explorată. Credeam că eu sunt cel care explorează, iar arhiva e doar locul unde pun totul după aceea.

Noaptea n-a fost uşoară şi somnul agitat. Cum ar putea fi altfel atunci când dimineaţă urmează să încerci ceva pentru a patra oară.

Pe la miezul nopţii am cerut variantele. Trace le-a pus pe peretele din bucătărie, unde aveam pe vremuri calendarul. Şase rânduri, fiecare cu o hartă mică, ca o venă. *Varianta 1. Încercată 2027. Abandonată: vreme. Varianta 2. Încercată 2029. Abandonată: accidentare. Varianta 3. Încercată 2033. Abandonată: drumul se termină*. Restul erau tot cele vechi, întoarse pe dos, ca o haină purtată pe dos ca să pară nouă. Mi-ar fi putut da zece mii de-astea. Greu n-a fost niciodată să găseşti o variantă. Greu e s-o crezi.

„Nu mai e nimic altceva?”

Rândurile au tremurat puţin, cum fac ele.

Varianta 7. Compusă.

Fără hartă mică. Doar cuvântul.

„Compusă din ce?”

„Din urme disponibile.”

„Urmele cui?”

„Disponibile.”

N-am insistat. Aș vrea să zic că eram obosit. E pe jumătate adevărat. Cealaltă jumătate e că o voiam deja, din momentul în care am văzut cuvântul. *Compusă*. Ca o bucată de muzică. Ca ceva ce a făcut cineva pentru mine.

*

Ivo trebuia să vină. Dimineața în Mira, în piațeta cu fântâna care nu merge, nu era nimeni. Am scris: *unde ești*. Răspunsul a venit înainte să termin propoziția:

Pleacă!! Vin imediat după tine!!

Din Mira am trecut peste deal destul de repede. Octombrie acolo sus e un lucru serios. Fagii deja ruginii și arămii, aerul rece, cu frunze ude și fum de undeva. Am zis-o cu voce tare, pentru postare, și nimic din urechea mea nu mi-a spus că am mai zis-o. Ăsta a fost primul lucru ciudat, și mi-a plăcut.

Înainte de a ajunge în șa văd un drum spre dreapta. Știam de pe hărți că spre dreapta nu e nimic. Mai fusesem aici de două ori, mă uitasem spre dreapta de fiecare dată tocmai pentru că nu era nimic acolo, și eu sunt curios de nimic.

Era un drum. Pietruit, vechi, cu iarbă la mijloc, genul care duce undeva intenționat.

„Varianta 7 începe aici”, a zis casca.

*

Vreau să descriu asta cum aș descrie orice vale, fără s-o fac mai mare, pentru că dacă o fac mai mare n-o să mă credeți, și dacă o fac mai mică n-o să mă cred eu.

Drumul coboară puțin, cotește, și valea se deschide.

E verde. Asta e primul lucru. Nu verde de octombrie. Verde de iunie. Fagii de pe versantul stâng în prima lor frunză plină, lumina trecând prin ei pe bucăți. Și îi știam pe fagii ăia. Nu zic că semănau cu fagii din Velebrun. Zic că îi știam, cum știi fețele dintr-o poză veche de clasă. Ăla cu trunchiul crăpat. Ăla sprijinit de vecinul lui ca un om obosit.

Pe versantul drept, toamnă. Rugină, frunzele căzând încet. Și mai sus pe dreapta, sub creastă, petece de zăpadă veche, gri pe margini, de-aia de martie.

Trei anotimpuri pe un singur munte. De parcă cineva ar fi luat cele mai bune minute din douăzeci de ani și le-ar fi pus unul după altul, fără să întrebe minutele dacă se înțeleg între ele.

Pe marginea drumului, frăguțe.

Bineînțeles că m-am oprit. Erau calde, de la un soare care nu bătea pe ele. Aveau gust de sfârșit de iunie. Și mirosul a urcat din fundul văii unde era apa, mirosul despre care nu mă pot opri să scriu. Matur. În octombrie.

Am stat acolo cu o frăguță între degete și m-am gândit: ce poate fi mai interesant decât să explorezi de unul singur locuri pe unde nu mai merge nimeni?

Și apoi: nimeni. Nici măcar eu. Am fost aici și n-am fost.

*

O să spun ceva ce n-am spus nimănui. Eram fericit. Foarte. Cum ești fericit la doisprezece ani când găsești o potecă în spatele casei despre care nu știai. Cineva trecuse prin viața mea și scosese bucățile bune și le îmbinase, și se potriveau. Îmbinările erau foarte fine. Trebuia să te uiți.

M-am uitat. Asta e problema cu mine. Am scris odată că nu e

despre viteză, e despre atenţie. Încă cred asta. Dar atenţia nu e întotdeauna un dar. Uneori e doar lucrul care nu te lasă în pace.

Pârâul de jos făcea un sunet repede, pietros. După o vreme l-am auzit altfel. Un plescăit mai greu acolo unde apa cădea peste o treaptă, apoi un şir de sunete mici, apoi iar plescăitul greu. Am numărat. Patruzeci de secunde. Apoi iar patruzeci. Acelaşi plescăit, aceleaşi sunete mici, în aceeaşi ordine, ca un cântec pe care radioul îl dă iar şi iar pentru că le-au pierdut pe celelalte.

M-am oprit din numărat. Nu cred că e sănătos să numeri un pârâu.

*

Urmele au început după asta.

Urme de bicicletă, în noroi. Proaspete. Îţi dai seama după pereţii mici de noroi pe care cauciucul îi împinge în sus pe fiecare parte, dacă sunt încă tăioşi şi lucioşi, sunt de azi. Cineva trecuse cu poate o oră înaintea mea.

Îmi ştiu cauciucurile. Acelaşi model de ani de zile, săgeţi mici în perechi. Şi cel din spate mai tocit pe stânga, pentru că întotdeauna pun bicicleta jos pe partea aia când mă opresc. Nu ştiu de ce. Întotdeauna am făcut aşa.

Urmele din faţă aveau modelul meu. Mai tocite pe stânga.

Poate că a rulat cineva tura mea pe aici înaintea mea. Aşa se face acum. Doar că tura asta n-o făcusem încă.

Treizeci şi unu virgulă doi, a zis cineva.

Nu ştiu dacă a fost casca. Era foarte aproape. De la bileţelele de pe margine aud două feluri de numere în cap, cele pe care le zic eu, care au *vreo* în faţă, şi un alt fel, care n-are. Am început să mă gândesc la ele ca la noi doi. Cel care zice vreo. Cel care ştie. Nu ne certăm prea mult. Ne zicem doar numerele, unul după altul, ca doi bătrâni la o

masă care nu mai aşteaptă să cadă de acord.

Vreo treizeci, am zis, cu voce tare, ca să fiu corect cu mine.

Treizeci şi unu virgulă doi.

Am urmat urmele. După o vreme am observat că roţile mele mergeau exact în ele. Nu pe lângă. În. Ca o cheie în broască. Am încercat să mă abat puţin, intenţionat. Bicicleta a intrat înapoi în urmă. Nu de la sine. Eram eu. Mâinile mele, greutatea mea, linia pe care o iau mereu pe un drum ca ăsta. Nu puteam să-l merg altfel. L-am mers cum merg eu.

Aşa că m-am oprit şi m-am uitat înapoi.

În spatele meu era o singură urmă. Nu două.

În faţa mea era o singură urmă.

Stăteam în mijlocul ei.

*

Satul era după curbă. Cinci case, poate şase. Trei dintre ele din Orlach, aş jura în faţa instanţei, cea cu balconul care cade, cea cu poarta verde, cea cu crucea în curte. O bisericuţă albă cu un ceas în turn.

Ceasul era oprit. Sunt mereu oprite, e una dintre micile glume ale provinciei. Ăsta arăta 11:34.

Ştiu 11:34. E minutul în care am început să alerg, în primăvara anului în care toată lumea a stat în casă. L-am pus odată în capul unei postări, ca o dată pe o piatră. *11:34. Ăsta-i exact momentul când am început*. N-are niciun motiv minutul ăla să fie pe turnul unei biserici. N-avea niciun motiv nimic din valea aia, decât că totul era al meu.

Între biserică şi ultima casă o femeie întindea rufe.

Cearşafuri albe, un şir lung, şi vântul, care nu fusese acolo cu o clipă înainte, umflându-le ca pe nişte pânze. Stătea cu spatele la

mine. O haină închisă la culoare, o basma, o clamă în gură. M-am oprit. Am pus piciorul jos. N-am pus bicicleta pe stânga. Nu știu de ce n-am pus-o.

„Bună dimineața", am zis.

A scos clama din gură și a prins colțul unui cearșaf.

„Ai venit devreme anul ăsta."

Nu s-a întors. Între noi era un cearșaf, și vântul, și încă un cearșaf. Vocea ei o știam cum știi un miros, înainte să știi a ce miroase.

„Devreme pentru ce?"

„Tu vii mereu în noiembrie."

„E octombrie."

„Știu", a zis. „De-aia am zis devreme."

Un cearșaf a venit între noi, alb, plin, și când a căzut la loc ea era mai departe pe sârmă, tot cu spatele la mine.

„Să nu întârzii nici tu", a zis. Și încă ceva, pe care l-a luat vântul.

N-am mers la ea. M-am gândit la asta în fiecare noapte de atunci. Zece metri, și ocolit cearșaful. Mi-a fost frică de față, cred. Nu că ar fi a unei străine. Că n-ar fi.

*

Drumul a urcat din sat prin fagii de iunie. Mă așteptam la următoarea surpriză, pentru că era clar acum că una vine după alta.

Erau hribi sub fagi. Hribi de vară, în octombrie. Încep să cobor și după ce culeg un hrib ajung în capătul drumului care urcă. Urma, a mea, trecea peste culme.

Mă așteptam să ajung în vreun punct de belvedere. De acolo ar trebui să se vadă Pustinul, acoperișurile, capătul lucrului pe care încerc să-l termin de douăzeci de ani.

N-a fost să fie așa.

Am văzut pajiștile înalte ale Velebrunului, galben-verzi,

împăturite una peste alta ca o pătură pe care n-a întins-o nimeni, și foarte departe, foarte mic, un fir de fum de la tabăra de vară. În octombrie. La două sute de kilometri de unde eram, dacă se mai măsoară ceva în kilometri.

Eu nu cred că trebuie să mergi până la capătul lumii ca să te simți pierdut. Am scris asta. Am crezut-o. N-am știut-o.

*

Nu știu cum a fost restul. Nu e o figură de stil. Țin minte vârful, și hribul în mână, răceala lui. Țin minte fumul. Și după aia sunt la masa din bucătărie, și ciuperca e pe o farfurie în fața mea, înmuindu-se pe margini. Mă uit la ea de trei săptămâni. Nu pot s-o arunc și nu pot s-o mănânc.

N-am ajuns niciodată la Pustin. Nu cred că n-am ajuns eu. Cred că varianta nu ducea acolo. Cred că a dus unde a fost compusă să ducă.

Trace zice 88,60. Exact cât a zis că o să fie. O săgeată verde mică, un sunet mic ca un pahar atins cu linguriţa. Distanţa e corectă. Eu sunt cel care nu știe unde a fost.

A doua zi dimineață am cerut-o din nou.

Varianta 7 nu mai este disponibilă. Variantele compuse nu sunt stocate.

„Spaţiul de stocare se alocă în funcţie de plan”, a zis Trace, cu blândeţe.

La prânz s-a aprins un mesaj în colțul ochiului. Nu-i trimisesem nimic lui Ivo.

fain!!

*

Salvat în Trace-ul tău. Partajat cu: 1. Parcurs 23:41.

Un minut întârziere. În fiecare noapte de când am început să mă

uit a fost 23:40, ca un tren într-o țară în care trenurile vin la timp.

Am stat cu minutul ăla mult timp. Eram îngrijorat, cum ești îngrijorat când cineva care sună mereu la opt sună la opt și cinci. Ceva l-a ținut. O ușă, o treaptă, o mână pe umăr. Nu știu cine e unul. Mi-am făcut griji pentru el oricum. Nu știam că-ți poți face griji pentru cineva pe care nu-l cunoști. Poate că nu poți. Poate că îl cunosc.

Spre noiembrie, cu prima zăpadă, mă duc în Hirn. E cea mai bună perioadă, prima zăpadă, ai muntele doar pentru tine și lumina face lucruri pe care nu le face în restul anului.

Pe margine azi-dimineață, galben, fără să întreb:

14 noiembrie.

Cel care știe.

Cred că e zăpada. Cred că îmi spune când o să vină zăpada. Vreau să fie zăpada.

III. Prima zăpadă

Distanță: — · Diferență de nivel: — · Durată: —

Memento: Planul tău de Continuitate se reînnoiește la 1 decembrie.
Titularul contului nu trebuie să facă nimic.

A fost zăpada.

Pe paisprezece a venit, exact, prima din an, udă și grea peste noapte și apoi uscată și ușoară spre dimineață, cum ar trebui să vină prima zăpadă și aproape niciodată nu vine. Am fost atât de ușurat că am râs cu voce tare în bucătărie. Un număr de pe o margine îmi spusese o dată, și data era doar vremea. Uneori un număr e doar un număr.

Mementoul plutea deasupra frigiderului când m-am dus după lapte. L-am citit cum citești lucrurile astea, fără să citești. Apoi l-am citit din nou. *Titularul contului*. Am crezut mereu că ăla sunt eu. Eu plătesc. Plătesc de ani de zile. M-am dus să caut plățile și Trace mi-a arătat o listă foarte curată, lună după lună, toate *plătit*, și lângă fiecare un cuvânt mic, gri, acolo unde ar fi trebuit să fie numele. *Titular*.

N-am întrebat. Aveam deja schiurile pe hol.

I-am scris lui Ivo. Niciun răspuns. Nici măcar cele două semne mici. Am așteptat un minut cu mesajul deschis în aer și apoi l-am închis, și nu m-am mai gândit la asta, sau m-am gândit cum te gândești la o pietricică din bocanc pe care ai hotărât s-o păstrezi.

*

Sunt la capătul drumului de sub Hirn. E şapte. Maşina e în spatele meu cu brumă pe geamuri, de parcă ar fi stat acolo toată noaptea.

Am încercat să-mi amintesc cum am plecat din Orvel. Vreau să fiu exact aici, e prima dată când am încercat. Ţin minte că am pus schiurile în maşină. Ţin minte bruma. Nu ţin minte câmpia, nici oraşul de la poalele munţilor, nici podul, nici ultimul sat unde câinii aleargă mereu după maşină. Sunt aici. Maşina e aici. Între bucătărie şi aici nu e nimic. Nu alb. Nimic, cum nu e nimic între două cuvinte.

Pun focile. Agăţătoarea de la cea stângă e prinsă cu sârmă. S-a rupt la finalul unui sezon, nu mai ştiu care sezon. E drept că au şi ele vreo 8 ani. Au vreo 8 ani de foarte mult timp.

Întâi pădurea, în lumina albastru-închis de dinainte de soare. Zăpada de pe crengi căzând în grămăjoare mici când le ating, pe gât, rece, vie. Respiraţia mea. Focile şuierând pe zăpada nouă. Auzi doar vântul şi fluieratul focilor pe zăpadă, am scris asta, şi e adevărat, e încă adevărat, şi m-am bucurat că e adevărat.

*

Pe urcare am încercat să-mi amintesc o zi de marţi.

Nu ştiu de ce. Ceva legat de maşină, poate, de nimicul dintre bucătărie şi aici. M-am gândit: bine, nu-mi amintesc drumul, nimeni nu-şi aminteşte drumurile. Hai să-mi amintesc o zi normală. O marţi. Orice marţi din viaţa mea. Unde lucram. Ce mâncam. Cu cine vorbeam la prânz.

Am weekenduri. Le am pe toate, sortate pe ani şi pe munţi, Velebrunul, Orlachul, Hirnul, cele lungi şi cele scurte, cele cu ploaie şi cele cu noroi. Între ele nu e nimic. Am căutat prin nimicul ăla cum cauţi într-o cameră întunecată un întrerupător despre care ştii că e acolo. Mâna mea n-a găsit peretele.

Și apoi coborârile. Mi le-am spus în gând în timp ce urcam, una câte una, le știu pe de rost. *Coborârea e tehnică, abruptă pe alocuri. Coborârea e rapidă, cu noroi, cu rădăcini. De acolo începem să coborâm spre punctul de unde am început.* Și apoi bucătăria. De fiecare dată. O propoziție la vale, și apoi bucătăria, și mâinile mele ridicate deasupra tastaturii.

N-am coborât niciodată. Nici măcar o dată, în douăzeci de ani. Am fost doar sus. Și apoi acasă.

*

Deasupra pădurii, versantul era neatins. Nicio urmă, nici de om, nici de animal. Am strigat, așa, ca să mă aud.

Sunetul a plecat peste zăpadă, subțire.

Nu s-a întors. Acolo sus se întoarce mereu, din peretele căldării, o secundă mai târziu, mai mic. Am așteptat. Am strigat iar. Sunetul a plecat și a rămas plecat.

*

Nicio dronă azi. Niciun schior de heliski căzând din cer pe umărul muntelui. Muntele gol. Pentru mine.

La căldare am scos schiurile și le-am pus în spate și mi-am pus colțarii. Durează câteva minute să faci schimbul dintr-un mod de înaintare în altul, clăpar, colțari, schi, și mi-au plăcut mereu minutele alea, nu ești nimeni în ele, ești între. Apoi am intrat în perete. Exagerez când spun perete pentru că e o săritoare mică practic, dar trebuie făcută cu atenție, și trebuie să recunosc că e interesant să faci astfel de lucruri. Nu e despre viteză și cât de repede faci ceva. E despre atenție, concentrare și despre a vedea muntele din niște perspective cu totul noi.

De sus de pe săritoare se vede tot. Văi adânci și creste înzăpezite cât vezi cu ochii. Velebrunul spre sud, jos și gri sub albul nou.

Orlachul undeva în spatele lui, în ceaţă. Fluviul nu-l vezi, dar ştii că e acolo, cum ştii că e cineva în camera de alături.

Am urcat ultima pantă încet. Lumina deja cobora. Nu ştiu cum s-a făcut atât de târziu. N-am întrebat.

*

Căzuse prima zăpadă. Amintirile îi dau o senzaţie de sufocare. Văpaia din vară se transformă într-un sidefiu spre apus. Sunt aceleaşi culori ale atâtor apusuri târzii de noiembrie care au în ele parcă razele ale atâtor alte răsărituri ce vor veni. Sunetele unor instrumente reale dar parcă necunoscute vibrau în timp.

*

Aşa a fost. Trebuie s-o spun cu cealaltă voce, pentru că cu a mea nu pot.

Eram sus şi cerul spre apus s-a făcut alb ca interiorul unei scoici. Roz pe margini, şi albastru, şi ceva care nu e o culoare, pe care-l vezi doar în interiorul scoicilor şi pe emailul vechi. Şi le aveam pe toate în mine deodată, toate apusurile din toate noiembriile, cele din Hirn, cele de la fereastra bucătăriei din Orvel. Nu puteam să respir de ele. Apăsau. Şi înăuntrul lor, ca o lumină într-o lumină, altceva. Răsăriturile. Cele care vor veni. Fiecare dimineaţă care o să mai vină pentru mine dacă plăteşte cineva pentru ea.

Şi sunetul.

Vreau să-l descriu bine, încerc de zile întregi. Era muzică. Instrumente. Reale, sunt sigur că erau reale, se auzea lemnul din ele, respiraţia. Dar nu le ştiam. N-am auzit niciodată instrumente ca alea, nimeni n-a auzit, nimeni nu le-a construit. Era sunetul a ceva care e asamblat cu mare grijă. Sunetul de a fi compus.

„Ultima înregistrare”, a zis vocea. Nu în ureche. Nu pe margine. În aer, lângă mine, cum îmi vorbea Ivo pe vreo creastă. „14

noiembrie 2034. 16:52.”

„Înregistrare a ce?”

N-a răspuns. N-a fost nevoie. Am cerut urma zilei. S-a desenat în aer în faţa mea, deasupra zăpezii, şi m-am uitat la linie. Urca de la capătul drumului, prin pădure, pe săritoare, pe ultima pantă.

Se termină la câţiva metri de unde stau. Spre margine. Acolo unde zăpada iese peste nimic ca o buză.

*

Am înţeles multe lucruri atunci, foarte repede, şi le pun jos în ordinea în care au venit, care nu e ordinea corectă.

De ce zice ea *tu vii mereu în noiembrie*.

De ce coborârile au o singură propoziţie. A fost o coborâre care n-a avut. N-a scris-o nimeni.

De ce sunt exact la fel de rapid ca în 2026. Nu pot deveni mai lent. Pot doar să fiu repetat.

De ce s-au culcat câinii. De ce Bătrânul Amos avea propoziţia mea. De ce au dispărut greşelile de scriere. Un om face greşeli. Urma unui om păstrează doar ce a făcut bine, şi apoi, după o vreme, corectează restul.

De ce o arhivă poate fi explorată în proporţie de nouăzeci şi patru la sută. O viaţă e un lucru finit, chiar şi când e plătită lunar. Când ai mers-o toată, trebuie să înceapă cineva să compună.

De ce scrie Ivo aşa. Cred că Ivo a încetat să mai vină de mult. Cred că a venit la înmormântare, şi a stat în ploaie, şi apoi, cu blândeţe, şi-a văzut de viaţa lui, cum şi trebuie. Cred că ăla cu două semne de exclamare e făcut din mesajele vechi, cum sunt eu făcut din postările vechi. Sper că cel adevărat e bine. Sper că mai are o bicicletă. Sper că râde de cauciucurile altcuiva.

De ce nu sunt eu titularul contului.

Și de ce nu i-am putut vedea fața.

N-am scris niciodată despre ea. Douăzeci de ani de postări. Am scris despre oi și câini și noroi și culoarea prunelor putrezind în iarbă. Am scris despre un pârâu și despre răcoarea care vine din fundul văilor umbrite. Le-am mulțumit păstorilor. N-am scris niciodată despre ea, nici măcar o dată, nu știu de ce. Poate pentru că nu era un loc. Poate pentru că am crezut că o să fie mereu acolo ca să nu scriu despre ea.

Trace n-avea din ce să-i facă fața. Așa că mi-a dat spatele ei, și mâinile, și cearșafuri.

*

Și apoi am coborât.

Pentru prima dată. Vă spun cum a fost. Nu l-am schiat, nu l-am mers, nu știu cum s-a întâmplat, dar am coborât din vârful Hirnului și a durat mult. Lumina a ieșit din zăpadă. Zăpada s-a făcut ploaie. Ploaie rece, de noiembrie, care nu cade cât atârnă. Și erau oameni în jurul meu, mulți, în haine închise, sub umbrele negre, și eu eram printre ei și eram și purtat, amândouă, cum în vise poți să fii în mașină și să te uiți la mașină de pe marginea drumului.

*

Alaiul se îndrepta spre punctul final. Frigul era pătrunzător. Ploaia rece parcă trecea prin sufletele lor. O ultimă oprire în timp ce mâna femei ce se desprinde dintre celelalte femei se așează la căpătâiul lui. Întoarce capul și timpul parcă se oprește în loc. Vede parcă toată viața trecând prin fața lui într-o fracțiune de secundă.

*

Mâna ei la căpătâiul meu. Am simțit-o. Spun asta și nimic mai mult despre ea, pentru că nu e mai mult. Era o mână, caldă în tot frigul

ăla, și era singurul lucru din toți cei douăzeci de ani care nu era făcut din mine.

Am întors capul.

Era bătrână. Ăsta e primul lucru. Mai bătrână decât femeia cu cearșafurile, mai bătrână decât orice poză. Și în același timp nu, în același timp tânără, mai tânără decât mine, cu părul ud lipit de frunte, fața de la înmormântare și fața de acum, una peste alta, ca două fotografii pe aceeași sticlă. Asta nu era compusă. Sunt sigur. Nu poți compune o față pe care nu ți-a dat-o nimeni.

Și apoi fracțiunea de secundă.

E adevărat ce se spune, vine tot. Dar nu e o viață. E o arhivă. Fiecare postare, fiecare tură, fiecare propoziție, toate deodată, frăguțele, câinii, noroiul, Fluviul, 38:12, toate *vreo*-urile, mii de ele, *vreo 24 de kilometri, vreo 1400 de metri, vreo cinci ore*, toate trecând prin mine într-o fracțiune de secundă ca un tren printr-o gară în care nu oprește.

Și printre ele am văzut, pentru prima dată, albul. Toate zilele de marți. Drumurile spre casă. Coborârile. Pe ea. Tot ce n-am scris. A trecut și asta, în aceeași fracțiune de secundă, și era mult mai mare decât restul. Era aproape tot.

A zis ceva. Gura i s-a mișcat. Nu era vântul de data asta, nu era vânt, doar ploaia.

„Coboară acum", a zis.

*

Mă uit în gol la tastatură. Azi n-a mai apărut. Am ridicat mâinile deasupra mesei și n-a venit nimic. Scriu oricum.

E doi decembrie. Planul s-a reînnoit pe întâi. Face asta singur, dacă nu-l oprește cineva. Trace zice că nu poate spune cine, dacă a fost cineva, a hotărât.

Am ieșit sâmbătă. Doar o tură scurtă, în Velebrun, prima zăpadă deja dusă din pădurea de jos. Vreo douăzeci de kilometri. N-am întrebat. Nimic din urechea mea nu mi-a spus. Lumina era bună în făget. Coborârea e tehnică, abruptă pe alocuri, cu destulă piatră.

M-aș bucura tare de încă o tură pentru că simt că nu m-am dat destul în acest sezon.

Salvat în Trace-ul tău. Partajat cu: 1. Parcurs —

Am stat treaz pentru asta. 23:40. 23:41. 23:50. Am stat treaz până s-a făcut fereastra gri.

Pe margine nu e nimic. Cel care știe n-a mai scris de la Hirn. Sau poate că acum suntem doar unul, și eu sunt cel care scrie asta, la o oră care nu e 05:12, fără să știu distanța.

Vreo douăzeci, am zis. Vreo.

Identific și varianta de urcare de pe partea cealaltă și cu siguranță mai spre toamnă o să încerc o urcare și pe aici.